

De Messias is de laatste Adam

In Paulus' eerste brief aan de Korinthiërs komt het woord "evangelie" achtmaal, en het werkwoord "evangeliseren" zesmaal voor. In het vijftiende hoofdstuk van de brief legt de apostel uit, welk goed nieuws hij mocht bekendmaken. Paulus begint dat hoofdstuk als volgt:

*"Ik nu maak u bekend, broeders, **het evangelie** dat ik u heb **verkondigd**, dat u ook hebt aangenomen, waarin u ook staat, waardoor u ook behouden wordt (als u vasthoudt aan het woord dat ik u heb **verkondigd**)"* (1 Kor. 15:1-2)¹.

Historische en toekomstige feiten

Uit het vervolg van dit hoofdstuk blijkt, dat het goede nieuws dat Paulus in Korinthe had gebracht gebeurtenissen betrof die al hadden plaatsgevonden, en feiten die nog zouden gaan plaatsvinden in de toekomst. Het nieuws hield verband met het koninkrijk der hemelen, of koninkrijk van de Messias, want de apostel citeert Psalm 110:1 en Psalm 8:7, en in die liederen van Israël wordt over de Messias gezegd:

*"Zet U aan Mijn rechterhand,
Totdat Ik Uw vijanden gelegd heb
Als een voetbank voor Uw voeten"* (Psalm 110:1), en:

*"Gij doet Hem heersen over de werken uwer handen,
Alles hebt Gij onder Zijn voeten gelegd"* (Psalm 8:7)

Op grond van deze psalmteksten merkt Paulus op:

*"Hij [d.i. Christus, d.w.z. de Messias] moet **regeren**², totdat Hij 'al Zijn vijanden onder Zijn voeten heeft gelegd'. Als laatste vijand wordt de dood te niet gedaan. Want 'Hij heeft alles aan Zijn voeten onderworpen'"* (1 Kor. 15:20-27).

Het goede nieuws dat Paulus had verkondigd hield verband met wat er in Israël was gebeurd. De apostel schrijft daarover:

¹ In de oorspronkelijke Griekse tekst van 1 Kor. 15:1-2 gebruikt Paulus voor "verkondigen" twee maal het werkwoord *evangelizoo*, d.w.z. "evangeliseren".

² Gr. *basileuoo*, d.w.z. als koning heersen.

“Want ik heb u in de eerste plaats overgegeven wat ik ook ontvangen heb: dat Christus voor onze zonden gestorven is, naar de Schriften; en dat Hij is begraven, en dat Hij op de derde dag is opgewekt, naar de Schriften...” (1 Kor. 15:3-4).

De Messias die in de Schriften was aangekondigd had in het Joodse land het goede nieuws verkondigd dat het koninkrijk der hemelen nabij was gekomen (Mar. 1:14-15). Hij was gestorven om de zonden van de mensheid te bedekken en de zonde van de wereld weg te nemen (vgl. 1 Joh. 2:2, 4:10,14; Joh. 1:29). Dat Hij zou sterven was voorzegd door vele profeten (o.a. in Psalm 22:14-18, Jes. 53:8-9 en Dan. 9:26). Dat Hij zou worden begraven was ook door hen opgetekend (Jes. 53:9). En dat Hij zou opstaan uit het graf, zonder dat Zijn lichaam ontbinding had gezien, was door David aangekondigd (Psalm 16:10). Talrijke ooggetuigen hadden waargenomen dat deze profetie was vervuld en dat de Gekruisigde na drie dagen was opgewekt:

“... en dat Hij aan Kefas is verschenen, daarna aan de twaalf. Daarna is Hij verschenen aan meer dan vijfhonderd broeders tegelijk, van wie de meesten tot nu toe in leven, maar sommigen ontslapen zijn. Daarna is Hij verschenen aan Jakobus, daarna aan alle apostelen. En het allerlaatst is Hij ook aan mij, als aan een misgeboorte, verschenen” (1 Kor. 15:5-8)

Over het goede nieuws dat de beloofde Messias is gekomen, voor onze zonden is gestorven, is begraven, en op de derde dag is opgewekt (1 Kor. 15:3-4) zei Paulus:

“Hetzij dan ik of zij [d.w.z. alle apostelen, vgl. 1 Kor. 15:7], zó prediken wij en zó hebt u geloofd” (1 Kor. 15:11).

Dit nieuws is door alle apostelen bekend gemaakt. Het belangrijkste feit dat er ooit in de geschiedenis heeft plaatsgevonden is de opstanding van de Messias uit de doden (1 Kor. 15:12-19).

Behalve op recente gebeurtenissen had het goede nieuws van Paulus ook betrekking op de toekomst. De Messias zal eens in heerlijkheid verschijnen en op aarde gaan regeren. Hij zal het mensdom onvergankelijk leven schenken en elke macht en kracht uitschakelen die dit wil verhinderen. Wat er op de Paasmorgen in Jeruzalem plaatsvond, was de eerste stap op weg naar die toekomst:

“Maar nu, Christus is opgewekt uit [de] doden, als eersteling van hen die ontslapen zijn. Want waar [de] dood is door een mens, is ook [de] opstanding van [de] doden door een mens. Want evenals in Adam allen sterven, zo zullen ook in Christus allen levend gemaakt worden”. (1 Kor. 15:20-22)

Omdat sommige Korinthiërs aan de opstanding twijfelden (vs.12), benadrukt Paulus sterk, dat de Messias is opgestaan en door Zijn Vader is bekleed met onvergankelijkheid (vs.4-8). Wat zulke twijfelaars ook mogen beweren, Christus IS opgewekt (vs.20). Hij is de Eerste (en tot nu toe de Enige) mens die door God is “levend gemaakt”, d.w.z. die al onvergankelijk leven heeft ontvangen (vgl. 2 Tim. 1:10-11).

Eersteling, rangorde en einde

De Messias is “de Eersteling van hen die ontslapen zijn”. In vers 20 staat het werkwoord “opwekken” (Gr. *egeiroo*, d.w.z. “wakker maken”) tegenover het werkwoord “slapen” (*koimao*). “Hen die ontslapen zijn” is in de oorspronkelijke tekst één enkel woord, *kekoimeemenoon*. De gestorvenen zijn “zij die slapen”. Eén van die slapenden is wakker gemaakt. De overigen slapen nog.

Eerstelingen van de oogst waren bestemd voor de HERE en moesten aan Zijn dienaren, de priesters, worden gegeven (Ex. 23:19, 34:26; Lev. 23:10,17,20; Num. 15:20-21, 18:12; Deut. 18:4-5, 26:1-11). Daarom is de Messias na Zijn opstanding opgenomen in de hemel, waar Hij mag zitten aan Gods rechterhand. Uit de inzameling van een eersteling blijkt, dat de oogst is begonnen en dat er binnen afzienbare tijd méér vruchten ingezameld zullen worden. Dat laatste brengt Paulus in het volgende vers naar voren.

“Want evenals in Adam allen sterven, zo zullen ook in Christus allen levend gemaakt worden” (vs.22)

De apostel schreef niet: “Want evenals allen in Adam sterven, zo zullen ook allen in Christus levend gemaakt worden”. Wanneer hij dát geschreven had, zou “allen in Adam” een groter gezelschap kunnen zijn dan “allen in Christus”. Er staat niet: “allen [die] in Adam [zijn]” en: “allen [die] in Christus [zijn]”, maar er staat: “in Adam allen” en: “in Christus allen”. De oorspronkelijke Griekse tekst zegt: “Want evenals in DE Adam allen sterven, zo zullen ook in DE Messias allen levend gemaakt worden”. Uit de zinsbouw blijkt, dat het woord “allen” in beide zinsdelen dezelfde strekking heeft. Het heeft in beide gevallen betrekking op de hele mensheid, die wordt vertegenwoordigd door Adam en door Christus. “Want waar [de] dood is door een mens [d.w.z. door Adam], is ook [de] opstanding van [de] doden door een mens” (vs. 21).

Aangezien alle mensen van Adam afstammen en daarom sterfelijk zijn, is het woord “allen” een aanduiding van “alle mensen”. Bij “allen” zijn zowel de gelovigen als de ongelovigen inbegrepen (zo blijkt uit 1 Kor. 15:19). En wie “levend gemaakt worden” ontvangen hetzelfde leven als de Eersteling bij Zijn opwekking ontving (1 Kor. 15:23). Zoals Adam over alle mensen de dood bracht, waardoor zij vergankelijk en sterfelijk

werden, zo zal Christus over alle mensen het ware leven brengen dat sterker is dan de dood. Dat is het “goede nieuws” van het evangelie (vgl. 1 Kor. 15:1-2 en Rom. 5:12-21).

In de volgende regels van zijn brief (vers 22-23) zet Paulus uiteen, dat niet alle nakomelingen van Adam op hetzelfde moment door Christus zullen worden levend gemaakt. Net zoals de oogst verloopt in meerdere fasen (de tarweoogst vond in Israël bij voorbeeld later plaats dan de gerstoogst), zo zal ook de oogst van de mensheid gefaseerd worden binnengehaald:

“Maar ieder in zijn eigen orde: Christus als eersteling, daarna die van Christus zijn, bij Zijn komst. Daarna is het einde...” (1 Kor. 15:22-23)

Voor “orde” gebruikt de apostel het Griekse woord *tagma*, dat een militaire term is. Het betekent een “troep” of een “gelid”. Soldaten kunnen in het gelid staan, in aparte rijen. Paulus noemt in zijn brief drie “orden”:

- (1) Christus, de Eersteling
- (2) Daarna die van Christus zijn
- (3) Daarna het einde

De Eersteling werd op de Paasmorgen opgewekt uit de doden. Gelovigen die de Messias toebehoren, zullen worden opgewekt “bij Zijn komst”. De oorspronkelijke tekst zegt: *“en tē parousia autou”*. Dat betekent: “in de aanwezigheid van Hem”. Gelovigen zullen opstaan wanneer de Messias teruggekomen en op aarde aanwezig is. Ze zullen worden opgewekt “in Zijn tegenwoordigheid”. Ongelovigen zijn bij die groep niet inbegrepen, ze zullen tijdens de toekomstige regering van de Messias op aarde niet worden levend gemaakt. Zij zullen het “eeuwige leven”, het leven van de toekomstige eeuw (Mat. 19:28-29, Mar. 10:30, Luk. 18:30), niet ontvangen.

Met “het einde” bedoelt Paulus gezien het voorafgaande, en gezien het herhaalde gebruik van het woord “daarna”: het einde van de levendmaking. Over die levendmaking sprak hij immers al vanaf vers 21. Pas bij “het einde” zal de rest van de mensheid leven ontvangen. Want in Christus zullen *allen* die in Adam sterven worden levend gemaakt (vs.22): niet alleen de gelovigen die Christus toebehoren maar ook zij die tijdens hun sterfelijk bestaan ongelovig waren. Verderop in zijn brief merkt Paulus op, dat de dood zal worden te niet gedaan (vs.26). Ook daaruit blijkt, dat de apostel in vers 23 het oog heeft op het einde van de levendmaking, en dat met “allen” de hele mensheid is bedoeld. Wanneer de dood is “afgeschaft” of “opgeheven”, zullen allen leven. Het Griekse werkwoord *katargeo*, dat in vs.26 voor “te niet doen” wordt gebruikt, betekent: “buiten werking stellen”, “afschaffen”, “doen ophouden”, of “wegdoen”. Paulus zegt niet, dat het sterven door Christus zal worden weggedaan,

maar de dood. Sterven is een proces of een moment, terwijl de dood een macht of een toestand is. Wanneer de dood is weggedaan, is er geen enkele dode meer. De doodstoestand zal dan niet meer bestaan.

Op de vraag, wanneer dat einde zal plaatsvinden, geeft Paulus het antwoord:

“...wanneer Hij het koninkrijk aan God de Vader overgeeft, wanneer Hij alle overheid en alle gezag en kracht te niet gedaan heeft. Want Hij moet regeren, totdat Hij al Zijn vijanden onder Zijn voeten heeft gelegd. Als laatste vijand wordt de dood te niet gedaan. Want ‘Hij heeft alles aan zijn voeten onderworpen’” (1 Kor. 15:24-27)

Het toekomstige bestuur van Christus heeft een einddoel, dat door Paulus duidelijk wordt omschreven. De Messias “moet regeren, totdat Hij al Zijn vijanden onder Zijn voeten heeft gelegd”. Het werkwoord “moeten” geeft aan, dat de Schepper het zó heeft beschikt. Zijn Zoon is er door Hem toe bestemd om alle vijanden te gaan onderwerpen. Paulus grondde deze verwachting op Psalm 110:1, waar de HERE (d.w.z. JHVH) tegen Davids Heer (“mijn Heer”, *adoni*, d.w.z. de Messias) zegt, dat Hij aan Zijn rechterhand mag gaan zitten tot het moment, waarop de HERE al Zijn vijanden tot een voetbank voor Zijn voeten heeft gelegd. De Messias zal die vijanden onderwerpen tijdens Zijn “komst” (Gr. *parousía*, d.w.z. Zijn komst en de daarop volgende aanwezigheid, die was genoemd in 1 Kor.15:23). Zolang de Messias aan Gods rechterhand zit, treedt Hij niet handelend op, maar Zijn Vader bestuurt het wereldgebeuren zó dat de vijanden gerichtstrijp worden en worden klaargezet voor de beslissende slag die hun door Zijn Zoon zal worden toegebracht. Zolang de “voetbank” nog niet gereed is, blijft de Messias aan de rechterhand van Zijn Vader zitten. Maar aan dat zitten zal eens een eind komen. De Messias zal straks “opstaan tot de strijd” en Zijn vijanden gaan richten.

Bij “vijanden” zijn wij geneigd om te denken aan mensen die zich tegen de God van Israël verzetten. Maar de apostel geeft van: “al Zijn vijanden onder Zijn voeten” de verklaring: “alle overheid en alle gezag en macht te niet gedaan” (1 Kor. 15:24). Omdat Paulus spreekt over de levendmaking van de mensheid (vs.20-23), zijn die vijanden: hen die de “macht van de dood hebben” (vgl. Hebr. 2:14-15), machthebbers die mensen ombrengen. Vijanden zijn vooral: “de overheden, de machten, de wereldbeheersers van deze [huidige] duisternis, de geestelijke [machten] van de boosheid in de hemelse [gewesten]”, dat wil zeggen: de satan en zijn boze geesten (vgl. Efe. 6:12). Ook onpersoonlijke machten, zoals de vergankelijkheid en de dood. Het einde (de slotfase van de levendmaking) zal komen wanneer al die vijanden door de Messias uitgeschakeld zijn.

Waarom de Messias moet regeren

Nu is de mensheid nog in de greep van duistere machten die de wereld beheersen. De “wereldbeheersers van de tegenwoordige duisternis” zijn: “geestelijke machten van de boosheid in de hemelse gewesten” (Efe. 6:12). Elders spreekt Paulus van de “macht der lucht” en de “overste” van die macht (Efe. 2:2). Hij noemt satan “de god van deze eeuw” die de gedachten van de ongelovigen verblindt en hun ogen sluit voor het evangelie van de heerlijkheid van Christus (2 Kor. 4:4). Satan en zijn handlangers staan tussen God en de mensheid in, en zijn de mensheid vijandig gezind.

Wanneer de Messias komt, zullen deze kwaadaardige wereldbeheersers hun macht verliezen. Ze zullen worden gegrepen, gebonden, opgesloten en gestraft. Demonen weten dat ze op een tijdstip dat God heeft bepaald, in de afgrond zullen worden opgesloten (Luk. 8:31, vgl. Openb. 20:2,3,7) waar ze gepijnigd zullen worden (Matth. 8:29). Het “eeuwige vuur”, d.w.z. het vuur van de toekomstige eeuw, is “bereid voor de duivel en zijn engelen” (Matth. 25:41, vgl. Openb. 20:10). Wanneer de Messias op aarde aanwezig is, zal ook elk menselijk verzet tegen Zijn bestuur streng worden bestraft (Openb. 2:26-27, 12:5, 19:15-21; Psa. 2:9).

Het bestuur over de wereld dat nu nog bij de boze en zijn handlangers berust, zal straks worden toevertrouwd aan de Messias (Hoofd en Lichaam) en aan het volk van de Messias (1 Kor. 6:2-3, Openb. 1:5-6, 5:10, 20:6; Exod. 19:6, Jes. 61:6, 1 Petr. 2:5,9). Maar daarbij zal het niet blijven. Het doel van de regering van de Messias is niet alleen: het “onder de voeten leggen van alle vijanden” en het “te niet doen van alle overheid en alle gezag en kracht” (1 Kor. 15:24-25), maar ook: teweegbrengen dat “God alles is in allen” (1 Kor. 15:28). Geen enkel mens is op dit moment nog volledig aan God toegewijd. De regering van de Messias heeft als einddoel dat er in niemand meer iets is dat nog van God afwijkt of onafhankelijk van Hem wil zijn. Niet alleen elke vijandschap van buiten, maar ook elke vijandschap *in* mensen zal door de Messias te niet worden gedaan. Wanneer God “alles in allen” is geworden, zal een overheid niet langer nodig zijn. Machthebbers zijn immers door God ingesteld om “wie het kwade bedrijft” te straffen en hun onderdanen het goede te laten doen (Rom. 13:1-7). Wanneer elk schepsel volmaakt aan God is toegewijd, hebben gezagsdragers geen functie meer. Vandaar dat Paulus opmerkt:

“Wanneer Hij nu zegt dat alles [Hem] onderworpen is, is het duidelijk dat Hij wordt uitgezonderd die Hem alles onderworpen heeft. Maar wanneer Hem alles onderworpen is, dan zal <ook> de Zoon zelf onderworpen zijn aan Hem die Hem alles onderworpen heeft, opdat God alles in allen zal zijn” (1 Kor. 15:27-28).

Wanneer de schepping door de Messias is volmaakt en voltooid, zal alleen God nog over Zijn schepselen regeren, rechtstreeks, zonder tussenpersonen. En Hij zal dat niet

doen via een wet die hun van buitenaf opgelegd is, maar via een wet die in hun harten is geschreven. Dat ontzagwekkende doel heeft de Schepper Zich gesteld. En dat doel zal Hij door middel van Zijn Zoon bereiken.

Gelovigen zijn door het evangelie verwekt

In Paulus' brief komt het zelfstandig naamwoord "evangelie" buiten 1 Kor. 15 nog zevenmaal voor. Allereerst in 1 Kor. 4:15, waar de apostel opmerkt:

*"Want al had u tienduizend leermeesters in Christus, dan hebt u toch niet vele vaders; want in Christus Jezus heb ik u **door het evangelie verwekt**" (1 Kor. 4:15)*

In deze tekst wordt het goede nieuws van Gods komende rijk vergeleken met mannelijk zaad. In mensen die de boodschap begrijpen en ter harte nemen bewerkt het goede nieuws de wedergeboorte. De apostel Petrus maakte eens precies dezelfde vergelijking. Petrus schreef aan "vreemdelingen in de verstrooiing" (1 Petr. 1:1), dus aan gelovige Joden in de diaspora, dat zij wedergeboren waren, "niet uit vergankelijk maar uit onvergankelijk zaad, door Gods levend en blijvend woord" (1 Petr. 1:23). Gelovigen uit de volken worden "leden van Christus" zodra zij "het woord van de waarheid, het evangelie van hun behoudenis" horen en dit geloven. Op dat moment worden zij "verzegeld met de heilige Geest van de belofte" (Efe. 1:13-14). De Here Jezus vergeleek het "woord van het koninkrijk" met het zaad van een plant. Wanneer dit "in goede aarde valt" (dat wil zeggen: dat de boodschap door de hoorder wordt begrepen en geloofd) brengt het nieuw leven voort: een gezond gewas dat uiteindelijk rijkelijk vrucht zal dragen (Matth. 13:23).

Gelovigen kunnen vele "leermeesters" hebben, medechristenen van wie zij veel mogen leren. Maar elke gelovige heeft maar één geestelijke "vader" (m/v), een medechristen van wie hij of zij Gods goede nieuws voor het eerst mocht horen, waarna zijn of haar leven totaal werd veranderd. Paulus had aan de "wieg" van de Korinthiërs gestaan. De gemeente was ontstaan doordat hij het goede nieuws had doorgegeven. Toen waren de eerste gemeenteleden gelovigen geworden.

Het evangelie is gratis

In het negende hoofdstuk van de brief komt het woord "evangelie" zes keer voor. In dat hoofdstuk beschrijft Paulus hoe hij het goede nieuws had doorgegeven. Priesters of Levieten die de tempeldienst verzorgden mochten eten van de offergaven (1 Kor. 9:13). Een dorsende os die in Israël bezig was om de oogst binnen te halen mocht een hapje van het graan nemen (1 Kor. 9:9, Deut. 25:4). Een heraut van de koning mocht zich door de hoorders van het koninklijk bevel laten onderhouden (1 Kor. 9:1-7). Maar Paulus had van dat recht geen gebruik gemaakt. Hij had het goede nieuws "kosteloos" doorgegeven en voor zijn diensten geen cent gevraagd:

*“Zo heeft de Heer ook verordend voor hen die het **evangelie** verkondigen, dat zij van het **evangelie** leven... Als anderen dit recht op u bezitten, wij niet nog meer? Maar wij hebben dit recht niet gebruikt, maar verdragen alles, opdat wij voor het **evangelie** van Christus geen enkele belemmering vormen... Wat is dan mijn loon? Dat ik bij mijn evangelieprediking [Gr. dat ik, evangeliserend] het **evangelie** kosteloos stel, zodat ik van mijn recht in het **evangelie** geen gebruik maak... En ik doe alles ter wille van het **evangelie**, om er mededeelgenoot van te zijn” (1 Kor. 9:14,12,18,23)*

Het goede nieuws houdt in, dat “allen gezondigd hebben en tekort komen aan de heerlijkheid van God, maar om niet gerechtvaardigd worden door Zijn genade, door de verlossing die in Christus Jezus is” (Rom. 3:23). Voor die boodschap wilde Paulus “geen enkele belemmering” opwerpen door zich te laten betalen. Als het waar is dat God mensen niet op grond van hun eigen prestaties, maar volstrekt gratis rechtvaardigt, dan kan de heraut van dat goede nieuws de aard van zijn boodschap uitbeelden door van de hoorders geen enkele vergoeding te eisen. Door het evangelie kosteloos door te geven, wilde Paulus laten zien hoe God met de mensheid omgaat. Als ambassadeur van de Messias wilde de apostel zich gedragen als zijn Zender. Zó werd hij een “mededeelgenoot” van het evangelie, een deel van de boodschap die hij moest verkondigen.

Niet dopen maar evangeliseren!

Aan het begin van zijn brief doet Paulus een opmerkelijke uitspraak. Omdat er binnen de gemeente van Korinthe verdeeldheid heerste en gelovigen partijen vormden die zich naar verschillende voorgangers noemden (1 Kor. 1:10-13) merkte de apostel op: “Ik dank < God>, dat ik niemand van u gedoopt heb dan Christus en Gajus...” (1 Kor. 1:14). Gelukkig heb ik in Korinthe bijna niemand gedoopt, want anders zou er behalve een Apollos-partij, een Kefas-partij en een Christus-partij ook nog een Paulus-partij zijn ontstaan! (1 Kor. 1:15). Dan volgt de uitspraak:

“Want Christus heeft mij niet gezonden om te dopen, maar om het evangelie te verkondigen [Gr. om te evangeliseren]; niet met wijsheid van woorden, opdat het kruis van Christus niet krachteloos zou worden” (1 Kor. 1:17)

Dit Bijbelgedeelte is om minstens drie redenen opmerkelijk:

1. Zendelingen die door een kerkgenootschap of een christelijke organisatie worden uitgezonden, zullen nooit zeggen: “Ik ben God dankbaar dat ik bijna niemand gedoopt heb”. Zij beschouwen het aantal mensen dat zij gedoopt hebben als dé maatstaf voor het succes van hun missie. Hoe meer mensen er gedoopt zijn, des te beter heeft hun boodschap (volgens hen) ingang gevonden.

2. Moderne evangelisten kunnen 1 Kor. 1:17 onmogelijk citeren, want zij beschouwen de opdracht om zich in water te laten dopen als een essentieel onderdeel van de evangelieboodschap. Paulus stelt “dopen” echter **tegenover** “het evangelie verkondigen”. De opgestane Here had hem “**niet** gezonden om te dopen, **maar** om het evangelie te verkondigen”.

3. Paulus lijkt te ontkennen wat de Here Jezus na Zijn opstanding tegen Zijn discipelen had gezegd. De “grote opdracht” die de Here bij die gelegenheid gaf, luidt immers: “Gaat dan henen, maakt al de volken tot Mijn discipelen en doopt hen in de naam des Vaders en des Zoons en des Heiligen Geestes, en leert hen onderhouden al wat Ik u bevolen heb” (Matth. 28:19). Hoe kon Paulus een apostel van Christus zijn en zeggen dat hij niet was gezonden om te dopen? De Here heeft Zijn apostelen volgens Matth. 28:19 immers wél uitgezonden om te dopen? Matth. 28:19 staat zelfs bekend als “het doopbevel”!

In werkelijkheid maakt dit “doopbevel” geen deel uit van de oorspronkelijke Bijbeltekst. De woorden “en doopt hen in de naam des Vaders en des Zoons en des Heiligen Geestes” zijn niet door Mattheüs opgetekend, maar pas veel later (volgens de *Catholic Encyclopedia* minstens een eeuw later) in de tekst ingevoegd. De kerkvader Eusebius kende de versie die in onze Bijbels staat niet. Hij gaf Matth. 28:19 als volgt weer:

“Gaat dan heen, discipelt alle volken in Mijn naam en leert hen onderhouden al wat Ik u bevolen heb”.

In de oorspronkelijke Bijbelhandschriften die in de vierde eeuw in het Midden Oosten in omloop waren, ontbrak het “doopbevel” totaal.

Maar, zult u misschien zeggen: Een doopbevel vinden we toch ook bij Markus? In Mar. 16:15-16 staat immers:

“En Hij zei tot hen: Gaat heen in de hele wereld en predikt het evangelie aan de hele schepping. Wie geloofd heeft en gedoopt is, zal behouden worden; wie echter niet geloofd, zal veroordeeld worden”

Toch is ook hier niet sprake van een doopbevel. Markus schreef niet: “Wie geloofd heeft en zich heeft laten dopen, zal behouden worden”. Ook luidt de tekst niet: “Wie geloofd heeft en door jullie gedoopt is, zal behouden worden”. Er staat: “Wie geloofd heeft en gedoopt is, zal gered worden”. Gelovigen worden door God gedoopt zodra zij het evangelie horen en met die boodschap instemmen, want het woord van God zegt:

“Christus... in Wie ook u [begon te hopen], toen u het woord van de waarheid, het evangelie van uw behoudenis, hebt gehoord – in Wie u ook, toen u geloofd hebt, verzegeld bent met de Heilige Geest van de belofte, die het onderpand is van onze erfenis...” (Efe. 1:13)

Wie het evangelie hoort en dit gelooft, ontvangt de Heilige Geest die in de profetische Schriften was beloofd, als zegel van het nieuwe verbond. God “heeft de Heilige Geest gegeven aan wie Hem gehoorzamen”, d.w.z. die Hem gehoor geven, die naar Zijn woord luisteren, die Hem op Zijn woord geloven (Hand. 5:32). “Terwijl Petrus deze woorden [het goede nieuws van vergeving van zonden door geloof in de Messias] nog sprak, viel de Heilige Geest op allen die het woord hoorden” (Hand. 10:44).

In Markus 16:16 heeft “gedoopt zijn” dus niet betrekking op een doop in water, maar op een doop in Geest, die door de Messias wordt voltrokken. Dat hoeft ons niet te verbazen, want Johannes de dooper had al gezegd: “Ik heb u gedoopt met water, maar Hij [de Messias] zal u dopen met Heilige Geest” (Mar. 1:8). Wie die Geest hebben ontvangen, zullen worden behouden. De Geest is het onderpand van hun toekomstige erfenis. Maar “als iemand [de] Geest van Christus niet heeft, die behoort Hem niet toe” (Rom. 8:9).

In zijn brief gebruikt Paulus het werkwoord “evangeliseren” vaker. Wanneer hij “evangeliseerde” gaf de apostel het evangelie kosteloos door (1 Kor. 9:18). En Paulus vermeldt twee maal, dat hij herhaalt wat hij in de stad Korinthe had geëvangeliseerd, toen hij daar nog werkzaam was (1 Kor. 15:1-2). Verder vinden we het werkwoord evangeliseren alleen nog in hoofdstuk 9:

*“Want als ik het evangelie **verkondig**, strekt het mij niet tot roem, want [de] noodzaak is mij opgelegd; want wee mij, als ik het evangelie niet **verkondig!**”*³ (1 Kor. 9:16)

Dat Paulus evangeliseerde was geen verdienste van hem. De verheerlijkte Messias had hem vanuit de hemel geroepen en hem als Zijn gezant uitgezonden om dat goede nieuws aan de volken te gaan bekendmaken (Hand. 26:16-18). Paulus wilde dat helemaal niet, maar Christus was aan hem verschenen op de weg naar Damascus en had hem, de meest onwaardige, in dienst genomen (1 Tim. 1:12-17). Evangeliseren was noodzakelijk om mensen voor de Messias te winnen. “Hoe zouden de volken kunnen gaan geloven in Hem van wie zij niet gehoord hebben? En hoe zouden zij horen zonder iemand die predikt?” (Rom. 10:14-15). Wanneer Paulus niet verkondigde, zou de Messias dit beschouwen als nalatigheid en hem dit kwalijk nemen. De apostel zou dan

³ In de oorspronkelijke Griekse tekst van 1 Kor. 9:16 gebruikt Paulus voor “verkondigen” twee maal het werkwoord *evangelizoo*, d.w.z. “evangeliseren”.

zijn loon verliezen. Zijn loon was immers: “zoveel mogelijk mensen winnen door het evangelie kosteloos te stellen” (1 Kor. 9:18-19).

Samenvatting

1. Uit Psa. 8:7 en Psa. 110:1, waar wordt gezegd dat de Messias aan Gods rechterhand mag zitten totdat God Zijn vijanden als een voetbank onder Zijn voeten legt en alles aan Hem onderwerpt, trekt Paulus vergaande conclusies. De apostel laat zien, wat het goede nieuws van het komende rijk inhoudt.

2. Paulus zegt dat de regering van de Messias er uiteindelijk toe zal leiden dat de dood wordt afgeschaft (1 Kor. 15:26) en dat heel de mensheid aan de Vader wordt gegeven (1 Kor. 15:27). Allen die gestorven zijn omdat ze van Adam afstamden zullen in Christus worden levend gemaakt (1 Kor. 15:22). Dan zullen ze hetzelfde soort leven ontvangen, dat Christus, de Eersteling, bij Zijn opstanding ontving (1 Kor. 15:20).

3. Na Christus' komst op aarde en tijdens Zijn op die komst volgende regering zullen nog niet alle mensen levend worden gemaakt, maar alleen zij die in Christus hebben geloofd en die Hem daarom toebehoren (1 Kor. 15:23). De overige doden zullen pas ná de regering van de Messias worden levend gemaakt, wanneer de Messias het koninkrijk overdraagt aan Zijn Vader (1 Kor. 15:24). Gelovigen hebben “eeuwig leven” (het leven van de toekomstige eeuw, de eeuw van het messiaanse rijk, Mar. 10:30), maar ongelovigen hebben dat leven niet omdat ze pas levend gemaakt zullen worden wanneer het messiaanse is rijk afgelopen.

4. Vanaf het moment waarop de Messias het rijk overdraagt aan Zijn Vader zal God “alles zijn in allen” (1 Kor. 15:28). In de hele schepping zal er dan niets meer zijn dat van Hem afwijkt, zich tegen Hem verzet of niet aan Zijn bedoelingen beantwoordt. Al het geschapene zal dan leven – want de Enige Waarachtige God is de Levende.

5. De huidige vergankelijke schepping zal dan zijn vernieuwd en bekleed met onvergankelijkheid. Ons aanvankelijke, tijdelijke, “zielse” bestaan is dan door een definitief, blijvend, “geestelijk” bestaan vervangen (1 Kor. 15:35-50). De demoversie van “leven” die we nu bezitten is dan voorgoed voorbij en de definitieve release waarin alles naar behoren functioneert is dan in werking.

6. Door dit goede nieuws van het koninkrijk te laten prediken verwekt God kinderen (1 Kor. 4:15). Wie de boodschap geloven en ermee instemmen, ontvangen eeuwig leven en zullen in de toekomstige Christusregering mogen delen.

7. God redt mensen om niet, uit genade. Daarom gaf Paulus het evangelie kosteloos door. In zijn optreden wilde hij laten zien, wat het goede bericht inhield. Hij wilde van de boodschap deel uitmaken (1 Kor. 9).

8. Noch Paulus noch de overige apostelen werden uitgezonden om de volken *in water* te dopen (1 Kor. 1:17). Door het goede bericht van Christus door te geven, werden wie dit woord gehoor gaven gedoopt *met heilige Geest*. Ze ontvingen die Geest als onderpand van hun toekomstige erfenis en als zegel dat op hen bleef tot de dag van de verlossing (2 Kor. 1:22, 5:5; Efe. 1:13-14, 4:30).

9. Evangeliseren is noodzakelijk (1 Kor. 9:16), omdat God de evangelieprediking gebruikt om mensen opnieuw geboren te doen worden en eeuwig leven te schenken. Dankzij de evangelieprediking zal de Messias straks onderkoningen hebben die samen met Hem over de schepping kunnen regeren.

* * * * *